

NIET GESCHIKT VOOR PUBLICATIE

Gabrielle la Rose

Niet geschikt voor
publicatie

LEBOWSKI PUBLISHERS

AMSTERDAM 2022

Elke gelijkenis met bestaande gebeurtenissen en/of personen berust op louter toeval.

© Gabrielle la Rose, 2022

© Lebowski Publishers, Amsterdam 2022

Omslagontwerp: Dog & Pony, Amsterdam

Auteursfoto: Frank Ruiters

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 6246 7

ISBN 978 90 488 6247 4 (e-book)

NUR 300

www.lebowskipublishers.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Lebowski Publishers is een imprint van Overamstel uitgevers bv.

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Opgedragen aan alle Tye's en Kimmetjes van toen en nu

Agressie spreekt

Sex toont

Legt bloot

Verraadt alles

Wie wij zijn

Écht zijn

Proloog

Dit zijn de enige momenten waarop hij probleemloos kan schijten, realiseert hij zich terwijl hij zijn broekriem losgespt en de steriele badkamer binnenstapt. Hij trekt zijn broek uit en kijkt fronsend naar de drie donkerrode spatjes op de linkerpijp van zijn nieuwe jeans. Zonde. Maar fok het. Achtelooos gooit hij de besmeurde broek op de witte tegelvloer en kleedt zich verder uit. Witte sportsokken in het linkervak. Zwarte trui en boxershirt in het rechtervak. Met een zachte klik sluit hij de deksel van zijn wasmand, draait zich om en gaat naakt op de toiletbril zitten. Fakking koud. Hij buigt zich voorover en reikt naar de lichtblauwe jeans die klaarligt om weggegooid te worden. Uit de rechterzak vist hij zijn favoriete mes. Zijn darmen trekken vernijng samen. Hij houdt die shit altijd op tot hij begint te zweeten en de haartjes op zijn getatoeëerde onderarmen kaarsrecht overeind staan. Hoezo heb een kip eigenlijk altijd zo'n huid?

Geroutineerd jongleert hij met het vlindermes om de tijd te doden, waarbij het typische, klingelende geluidje als een vrolijk melodietje in de verder stille woning klinkt. Zijn adem stokt. Kánkerharde darmsteken. Hij knijpt zijn ogen samen en registreert de pijn. De knokkels van zijn rechterhand, die het lemmet hard omklemt, kleuren wit. Adem inhouden. Zodra het toenemende gebonk in zijn slapen lijkt af te tellen voor het moment waarop zijn hoofd zal gaan exploderen, ademt hij

gecontroleerd uit. Dan laat hij het gaan. Turend naar de strakke stapel dikke badhanddoeken op het rek aan de muur tegenover hem, bladert hij in zijn hoofd door de talloze beelden van de afgelopen uren. Hij zoekt naar dat ene stukkie, dat hem laat voelen. Écht voelen.

Die eerloze hond had zijn kin omhooggedaan en daarmee zijn uitgestrekte hals aan hem aangeboden. Smekend om de verlossing als een beest dat berust in het feit dat het erop zit.

Tye's ogen gingen naar de hals. Voorzichtig legde hij de punt van zijn mes op de licht gerimpelde huid. Op het daaropvolgende gekerm keek Tye opgetogen van de hals terug naar het gezicht tegenover hem, waar tranen traag uit de gesloten ogen rolden. Gebiologeerd volgde Tye de dikste traan die uit de linkerooghoek ontsnapte en richting het gescheurde oor rolde. Er tekende zich een grijns af op Tye's bezwete gezicht toen hij met de precisie van een oldskool slager het mes enkele millimeters in de huid stak. Hij keurde de strakke lijnen die langzaam rood kleurden. Vier op een rij. Pure perfectie, constateerde hij en hij voelde de trots opgloeien.

Zijn ogen sperden zich wijd open en schoten van de hals naar de schreeuwende mond. Nú, besloot hij. Onmiddellijk breidde zijn opwinding zich in steeds groter wordende golven uit naar elke vezel van zijn lichaam. Badend in zijn vertrouwde duisternis waar hij zijn trouwste vrienden trof, dompelde hij zich nog dieper onder in het zwartste zwart. Hij drukte de punt van zijn mes grommend in de bonkende halsslagader en snoof de mengeling van zuur zweet en de metaalachtige geur van bloed op. De triomf in zijn borst schoot omhoog en vond een uitweg via zijn mond waaruit zijn gebrul klonk, terwijl hij een leven nam.

Na twintig seconden maakten de doodskreten plaats voor

gegorgel, waarna het gepruttel steeds zachter klonk. Hijgend sloot Tye zijn ogen, ademde diep in en wachtte gespannen op dat ene gevoel. Die soortachtige rust.

Voorzichtig werden de volumeknoppen in zijn oren weer opengedraaid en hoorde hij het gejuich dat hem terugvoerde naar de realiteit. Hun realiteit. Uit Tye's geopende mond ontsnapte een opgeluchte zucht toen hij, ondanks het oorverdovende kabaal, de zachte deken van rust op zich voelde neerdalen. Met zijn ogen nog steeds gesloten richtte hij zijn gezicht omhoog en stak traag zijn bebloede handen hoog in de lucht in een poging het heerlijke gevoel vast te kunnen houden. Of in ieder geval iets langer te kunnen rekken. Maar het was alweer verdwenen. Nog voor hij het echt vast had kunnen houden.

Hij veegt zijn reet af, analyseert met een korte blik de buit in de wc-pot, trekt door en draait dan de douchekraan open. Terwijl hij wacht tot het water warm genoeg is, zucht hij tevreden.

Dit, dit was het. Die libi.

Overleven

Toen

Natuurlijk had Tyrelle die man meteen gezien toen deze de bedompte loods was binnengestapt, nog voor hij de Platamsterdamse woorden, bedekt met een vette joviale jus, uit de mond hoorde schallen. Elk ander accent of zo'n piepstem had ook niet gematcht bij de kale patser. Honderd procent real, wisten Tye's zintuigen direct.

De oudere patser begroette schreeuwend een andere man die hij 'gappie' en 'toppertje' noemde. Van een meter of drie afstand zag Tye hoe de twee mannen elkaar op de rug ramden tijdens hun broederlijke omhelzing. Tye draaide zijn hoofd af, maar liet zijn oren achter bij de patser en zijn gappie. Ondertussen scande hij bewegingloos de kleine, volgepakte loods. De vieze geur van ongedouchte mensen botste in zijn neus met allerlei wolkjes dure parfums. Sinds binnenkomst ademde Tye via zijn mond.

'... zullen dat jonkie nog wel een keertje laten knokken. Die daar. Kijk dan, Don, hij daar met die bruine krulletjes en plakplaatjes op z'n arm,' hoorde hij het gappie zeggen. Don heette die patser dus. Goeie naam wel. Tye voelde de ogen van de twee mannen op zich gericht. Hij deed nog meer zijn best om met een schild van koude nonchalance voor zich uit te blijven

staren. Schuin tegenover elkaar stonden twee groepjes tieners. Lachende koppies. Blèrende bekken. Grote ogen, gevuld met opwinding. Alsof ze met schoolreisje waren. Kinderachtige shit. Tye's wenkbrauwen gingen iets omhoog en met minachting bekeek hij de andere tieners. Hij kon dat niet. Zich blij laten gaan zoals zij. Niet echt. Niet meer.

Geen wereld zo klein als de straat, dus de meeste andere kinderen herkenden Tye van crisisopvangplekken, de bajas, het straatnetwerk en de stations waar hij dagelijks rondhing. Hoewel het op die andere plekken warmer was, zijn grote stations, waar de Hollandse kou vaker wel dan niet door zijn kleren sneed, een betere plek om te hosselen. Vrijwel altijd hingen ze daar in groepjes. Net als leeuwen dat doen om te overleven. Mensen die zich van of naar hun werk haastten, de toeristen, de dagjesmensen, geen van hen kon het zien. Of wilde het zien. Dankzij de gestolen, dure merkkleren die hun ongedouchte lijven bedekten, oogden ze als doodnormale tieners. Tenminste, als je ze vergeleek met de stinkende, verdwaasde zwervers die op te grote, kapotgelopen gympen of pikzwarte blote voeten door stationshallen schuifelden om dan ineens doodstil te staan. Met hun armen hangend langs het voorovergebogen lijf zogen hun lege ogen zich vast aan een stationstegel, waar ze urenlang in een realiteit staarden die niemand anders zag. Vroeger had Tye medelijden met ze als ze, de laatste waardigheid voorbij, hun handen schaamteloos in prullenbakken staken om daar een half opgegeten hamburger uit te graaien die ze te gulzig of te traag in hun gore bek stopten. Néver dat hij zo diep zou zinken, herhaalde Tye in zichzelf toen koude kelderboxen, lege treinstellen en random bankstellen steeds vaker zijn nieuwe thuis werden.

Behalve hoerenlopers die uit waren op tienersex bezochten ook echte mannen de grote stations. Mannen met status. In

tegenstelling tot de normale mensen die haastig passeerden, wisten deze mannen feilloos de dakloze tieners eruit te pikken. Een van die mannen had Tyrelle krap een jaar geleden bij zich laten roepen, waarna hij vroeg of hij geld wilde maken. Het enige wat hij hoefde te doen, was wat hij toch al deed. Alleen was dit beter, want geen stress om gepakt te worden zoals met roven of inbreken. Plus ook nog echt eerlijk verdiend, zei die man. En mocht hij tijdens een van de illegale tienergevechten toch een keertje serieus gewond raken, dan zouden ze hem bij de eerste hulp kunnen afzetten, voegde hij op geruststellende toon toe.

Tye had de man zwijgend aangehoord en keek hem uitdrukkingloos aan. ‘Ik raak never serieus gewond. Ook niet een keertje,’ reageerde hij.

De man knikte kort, sloeg Tye’s nummer op en gaf hem een boks. Nog geen uur later ontving Tye een adres van een ondergrondse garage in Utrecht en het tijdstip waarop hij er diezelfde avond nog moest zijn.

De eerste keren dat hij voor money had gevochten, was hij verbaasd geweest over het publiek. Anders dan hij had verwacht, bleken er niet alleen boeven te zijn, maar ook veel deftige mensen met van die suffe kapsels en dure pakken aan. Na afloop van zijn allereerste gevechten die avond in Utrecht – natuurlijk alle drie dik gewonnen – had hij zich in geen jaren zó goed gevoeld. Minder gestrest. En ook nog 150 euro gepakt in een uurtje tijd! Een van de twee organisatoren had hem na zijn gevechten gezegd dat hij een natuurtalentje was, maar dat hij het bij de volgende gevechten anders moest aanpakken: ‘Kijk, de mensen willen wel waar voor hun geld, hè. Je moet die spanning opbouwen. Volgende keer dus niet weer binnen een minuut je tegenstander kapotmaken.’

Tye had geknikt. Die man had gelijk, zijn grootste talent was kapotmaken. Het was deze gezegende vloek, ergens in hem wonend, die keer op keer zijn leven redde. Eén keer had hij over dat enge stukje in hem proberen te vertellen. Hij zat nog op de basisschool toen dat gekke stukje er ineens was en leek te groeien. Hij voelde hoe het steeds vaker en sneller omhoog via zijn keel zijn hoofd in klom en dan de baas over hem speelde. Die dag, het was na een gesprek op school, had hij al zijn moed verzameld en tegen de vrouw die hem ooit baarde gezegd dat zijn hoofd soms gek deed. Maar ze hoorde hem niet.

In de jaren daarna leerde hij dat het enge stukje helemaal niets was om bang voor te zijn. Integendeel. Het bleek zijn beste en loyaalste mati te zijn. En zo groeiden ze samen uit tot een geheim team dat won. Altijd. Natuurlijk.

Tye zwoer dat hij het nooit meer los zou laten.

Predator666

Nu

Gek, dat sommige dingen gezellig ruiken. Tyrelle snuift de geur op van vers gezette koffie als hij de woonkeuken binnenloopt en Dons krant, zoals elke dag, op de theatrale, goudkleurige eettafel legt. Het ochtendzonnetje schijnt door de vijftien meter lange glazen schuifpui naar binnen. Het warme licht lijkt aarzelend Tye's opgeschoren achterhoofd te aaien. Lekker. Warm. Vanaf z'n vaste plek aan de keukentafel kijkt Tye met een flauwe glimlach toe hoe Don met een ernstig gezicht zijn koffie inschenkt uit zijn bruingekleurde Van Nelle-potje. Fakking ouderwets ding dat totaal niet thuishoort in de designkeuken, maar Don wilde niks horen. De luxe, volautomatische koffiemachine zou altijd ongebruikt blijven, net als de elektrische sinaasappelpers die Tye cadeau gaf.

Terwijl Don 'De vlieger' neuriet, snijdt hij vier sinaasappels door en perst ze uit met de hoge, stalen handpers. Nog zo'n ouderwets kloteding. Tye's glimlach wordt breder als Don steeds luider vloekend de grote pers in de gootsteen probeert af te wassen en de stalen beker met een hoop kabaal op de witmarmeren vloer stuitert.

Tye klapt zijn laptop open en het geluid van binnenkomende e-mails klinkt. De protserig gouden keukenstoel met witleren

zitting kraakt als Tye zich iets naar voren buigt en haastig de mail van meneer S.S. opent.

‘Zo. Voor de harde werker. Vitamientjes. Helemaal opdrinken, hè,’ zegt Don en hij zet het longdrinkglas met verse jus d’orange neer op de witte onderzetter naast Tye’s laptop.

‘En? Is ’t rond?’ vraagt hij daarna, terwijl hij van zijn bakkie troost drinkt en een broodje smeert.

Zonder zijn ogen van zijn laptopscherm af te wenden, mompelt Tyrelle instemmend.

‘Goed zo, jongen,’ zegt Don op tevreden toon, waarna hij een broodje filet americain voor Tye neerzet. ‘Eet dan,’ zegt hij en hij schuift het bord demonstratief nog dichterbij Tye. ‘Je eet niet goed.’

‘Wel hoor. Ik vreet alleen niet de hele dag door zoals jij. Daarom heb ik een sixpack en jij een pide,’ antwoordt Tye en hij duikt lachend weg als Don hem een mep met zijn krant probeert te geven.

Grinnikend loopt Don om de keukentafel heen en gaat achter Tye staan. ‘Is dit een van de gelukkige winnaars?’ vraagt hij en hij buigt zich over Tyrelle’s schouder heen. Dons ogen knijpen samen als Tyrelle’s wijsvinger langs de laatste zin van de geopende mail gaat.

‘Ja. En deze is nu al mijn favoriet. Zat te twijfelen nog, of we bij de volgende oogstfeest in plaats van drie, er gewoon vier laten winnen.’

‘Kan, ja,’ reageert Don. ‘Maar niet meer dan vier. ’t Moet wel bijzonder blijven. De lol raakt er anders ook vanaf, hè, als het van dat lopendebandwerk wordt. En het risico op gezeik wordt groter als we het niet exclusief houden.’ Don graait zijn Versace-lesbril van tafel en plant deze op zijn forse neus. ‘Dure meneer, dit,’ schampert hij als hij de eerste regel leest. ‘Is ie rechter, of zo?’

‘Denk ’t niet, maar had gekund,’ antwoordt Tye en hij kijkt met een verbeterde trek om zijn mond naar de mail van meneer S.S., ‘want juist die soortachtige –’

‘Wacht effies, jongen. Laat me goéd lezen wat jouw favorietje heb te vertellen.’

Van: snuff.searcher@sinbox.org

Aan: predator666@sinbox.org

Onderwerp: Re: voorwaarden

Beste predator666,

Vanuit mijn kant geen enkel probleem om aan de door jou gestelde voorwaarden te voldoen.

Je behoedzaamheid en uiterst zorgvuldige, gestructureerde planning spreken mij zeer aan. Desalniettemin blijf ik op mijn hoede om voor ons beiden begrijpelijke redenen. Aangezien ik in het bezit ben van een smartphone kunnen we op de dag zelf probleemloos communiceren via dit emailadres.

Ik verheug mij ontzettend op een samenzijn.

Met vriendelijke groet,

S.S.

PS ik zou het enorm waarderen wanneer ik als eerste zou mogen.

Van: predator666@sinbox.org

Aan: snuff.searcher@sinbox.org

Onderwerp: voorwaarden

Hallo beste S.S sorry dat ik bij elke antwoord een nieuwe bericht maak ik neem geen risico. Ik screen iedereen die op me oproep reageert. Ik heb jou uitgekozen om mee te mogen doen. Dus dan word het jij ik en 2 andere die ik ook vertrouw. Ik onderhandel niet. Met alle respect maar als je niet met me voorwaarden kan leven, houd het gewoon op. en kies ik iemand anders. Ik garrandeer dat er zowieso 3 zijn

2 moldaviërs plus 1 Duits. geen grenzen !!!! De voorwaarden:

- 2 dagen voor het feest mail ik tijdstip en naar waar je moet komen. Vertrek alleen ! Ik wacht 10 minuten, niet langer.
- je moet 4 of meer fotos mee nemen waar jij zelf op staat zodat ik zeker weet dat je echt bent. Ik heb zelf ook fotos van mij mee
- op afspraak plek moet iedereen kleren uitdoen (check of je niks bij je heb). mobiele telefoon moet uit. Om te

- bewijzen dat ik ook schoon ben zal ik hetzelfde doen
- kleren en mobiele telefoons blijven op afspreekplek (laat in je auto liggen !!!).
- we vertrekken vanaf de afspreekplek met mijn auto naar de feest lokatie. Daar betaal je dan (5K let op AL-LEEN cash !!!)
- eigen camera verboden. alles wat we nodig hebben is er alles heb ik gefixt

Predator666

‘Die krijgen de dag van hun leven,’ lacht Don nog voor hij klaar is met lezen. Glimlachend gaat hij weer op zijn vaste plek aan de andere kant van de eettafel zitten.

‘Ze hebben d’r net zoveel zin in als wij,’ grijnst Tye en hij neemt een hap van zijn broodje met het beleg dat hij voor het eerst in zijn leven proefde bij Don thuis. Heel anders dan de shit die hij daarvoor altijd kreeg. Van die skere hagelslag die nooit smolt of gele pindakaas die op zalf leek en ook zo smaakte. Minstens vier maanden en wel zestig dik belegde broodjes verder ontdekte Tye dat zijn geliefde filet americain gemaakt werd van rauw vlees. ‘Vandaar dat ik het lust,’ fluisterde hij grappend als jonge tiener tegen Don, toen ze samen toekeken hoe Dons vaste slager in de Amsterdamse Jordaan rode vleesslierten mengde met rauwe eieren, mayonaise en kruiden. Een van de vele mooie herinneringen samen. Tye verpakte ze en bewaarde ze.

‘Voorpret. Dat maakt het allemaal nog leuker,’ reageert Don, zijn grove handen schuiven de rijkelijk gevulde glazen fruitschaal opzij waarna hij zijn *Telegraaf* uitvouwt. ‘Sloterdijk, toch? Deze keer? En de andere zaakjes, zijn die op schema?’ Hij kijkt kort op.

‘Die chicks zijn gister begonnen met knippen, dus over twee weken kan het naar Duitsland,’ rapporteert Tye en hij slikt de laatste hap van zijn broodje door. ‘Regelt Kleine allemaal. Nou, dan hebben we dat weekend dus het oogstfeest. En de week erna komen die tien blokken binnen. Uithalers in Antwerpen zijn ook al gefixt.’

‘Bloeyde het wel een beetje in die loods?’ vraagt Don en hij knikt instemmend als Tye vragend naar Dons lege koffiekop gebaart.

‘Práchtogst,’ antwoordt Tye terwijl hij nieuwe koffie inschenkt voor Don. Uit de PGP-telefoon klinkt het geluid van een binnenkomend bericht. Tye pakt direct zijn toestel en leest na enkele seconden stilte het bericht voor aan Don. ‘Van de week worden de wietstekkes op de nieuwe plek afgeleverd.’

‘Waar?’

‘Teringeind weg. Brabant. Best. Is een of ander dorp. Heb Roy gefixt,’ antwoordt Tye op afwezige toon terwijl zijn vingers razendsnel een antwoord typen.

Don mompelt goedkeurend vanachter zijn krant na de rapportage van wat hij liefkozend hun ‘familiebedrijfje’ noemt. Zo’n vijftien jaar geleden waren ze met tien wietplantjes en een half kilootje coke gestart. Een paar jaar later begonnen ze met het organiseren van het halfjaarlijkse, zeer exclusieve oogstfeest, maar hun main business was en is de inmiddels professionele wietteelt en kleine cokelij. Het oogstfeest is maar een kleine bijverdienste; het merendeel van de opbrengst wordt geschonken aan het goede doel. De harde hand waarmee Don regeerde in combinatie met Tye’s honger naar succes en hun gedeelde, ijzeren volharding, had de afgelopen vijftien jaar bloed, zweet en tranen gekost, maar elke druppel die had gevloeid betaalde zich dubbel en dwars terug. In euro’s en voldoening.

‘Roy is een ouwehoer, maar eerlijk is eerlijk, wel een verdomd goeie ritselaar. Hij regelt altijd toplocaties,’ merkt Don op. ‘Zijn vader zou blij zijn geweest dat hij voor mij werkt. En trots op ’m: leuk vrouwtje, eigen huisje, mooie wagen en centen in zijn zak. Toch nog een goeie jongen geworden.’

‘Dankzij jou, ja. Net als mij,’ zegt Tye en hij pakt zijn iPhone uit de telefoonrij naast zijn laptop. ‘Hij heb trouwens een nieuwe bak.’ Met tegenzin giet Tye de laatste slokken sap naar binnen. Zure shit.

‘Roy? Alweer?’

Tye laat een instemmend geluid horen. ‘Dikke BMW,’ vervolgt Tye. ‘Hij zei dat het wel moest. Die GTI die hij reed is nu heet, want politie weet dat die auto is gelinkt aan Appie. En ja, Appie heb natuurlijk van de maand Diklip geveegd.’

‘Zei ie dat?’

‘Dat zei ie. Faking irritant.’ Tye trekt een geërgerd gezicht. Vragend kijkt Don op van zijn krant.

‘Ja! Waarom lult die man altijd zoveel? Komt geen einde aan. Hij lijkt Rico wel. Gewoon pijn in mijn oren krijg ik ervan,’ spuugt Tye en hij schikt zijn drie telefoons weer strak op een lijn naast zijn laptop. ‘En ook nog dat hij naar de Dominicaanse gaat,’ zegt Tye en hij kijkt Don nadrukkelijk aan voor hij een opgeslagen document opent op zijn laptop. ‘Met zijn wijf. Voor haar verjaardag en om zijn cadeau aan d’r te geven: een nieuwe reet.’

Zwijgend kijkt Don hem aan en tuit zijn lippen. Langzaam komt hij overeind en loopt naar het aanrecht om het laatste restje koffie in zijn kop te schenken. Tye kijkt vragend naar zijn brede rug.

‘Roy moet niet zoveel willen opvallen,’ zegt Don geërgerd en hij spoelt zijn geliefde koffiepotje af. ‘Domme acties, dit. Ik

spreek hem wel effe aan als ik hem zie op het oogstfeest.’

‘Hij komt waarschijnlijk niet, zei ie. Omdat hij niet precies weet wanneer zij met haar nieuwe kont kan terugvliegen,’ antwoordt Tye. Zijn ogen schieten naar het oplichtende scherm van zijn PGP-telefoon. ‘Oogstfeest uitverkocht,’ meldt hij opgetogen als hij het bericht heeft gelezen.

‘Hoeveel leden komen er?’ vraagt Don. Zijn handen wringen elke druppel vocht uit het gele vaatdoekje, waarna hij het militair opvouwt en op de rand van de gootsteen legt.

‘Tweëntwintig. Eén is nieuw, via Kromme. ’k Heb die nieuwe al gecheckt. Hij is oké.’

‘En wat draaien we? Alles bij mekaar, bedoel ik,’ vraagt Don leunend tegen de rand van het aanrecht.

‘Vijftien ruggen van de winnaars van het oogstfeest, plus tweeëntwintig keer twintig ruggen van de leden,’ rekt Tyrelle hardop. ‘Dat is 455.000 euro. Nou, dan de opbrengst van de hokken. Plus de plantage-oogst van over twee weken. Plus de lading Antwerpen. Vanmiddag als ik Kleine zie, hoor ik hoeveel op straat is verkocht. Maar sowieso pakken we deze maand rond de anderhalf miljoen.’

Dons zware wenkbrauwen schieten omhoog. ‘Kolere, da’s niet mis, jongen. Weet je het zeker?’

Tye ziet de opgetogen blik in Dons ogen. ‘Honderd procent. Alleen moeten nog wel de kosten eraf, hè.’

Er breekt een trotse glimlach door op Dons gezicht. ‘Kijk hem dan, het rekenwonder. Je was altijd al een slimme jongen. Dat had die ouwe Don snel in de gaten. Ik zal die dag nooit vergeten. Je was nog een knulletje. Wel eentje met meer kloten dan al die poeplappen bij mekaar. Maar kijk nu: een mán. Een echte kerel ben je geworden.’

Met iets wat zou moeten lijken op een glimlach hoort Tyrelle

de woorden voor de zoveelste keer aan. Zijn borst jeukt. Hij trekt zijn trui omhoog en slaat drie keer met een vlakke hand op zijn middenrif en buik.

‘Nieuw kleurplaatje?’ Don kijkt keurend naar Tye’s huid met de nieuwe tattoo. De demon, gehuld in een donkere cape met hoofdkap, houdt een enorme zeis vast.

‘Strakke lijnen. Mooi.’ Dons ogen volgen het spoor langs de afgesneden, bebloede engelenvleugels, die aan weerszijden uit de donkere cape steken. Felrode druppels besmeuren wezens met verwrongen gezichten, die proberen vanonder de cape te ontsnappen.

‘En deze. Ook nieuw.’ Tye toont zijn keel waar, tussen de andere tattoos, met zwarte blokletters OMERTA is getatoeëerd.

‘Práchtig, jongen,’ klinkt het bewonderend. ‘Da’s Italiaans, hè.’

Tye trekt zijn trui uit, hangt hem over de rand van zijn stoel en loopt naar de gang. Voor de grote barokspiegel bestudeert hij de demon en hoort vanuit de woonkamer Don verder ouwehoeren. Don houdt daarvan. Net als, zeg maar, gewone mensen. Hij niet. Woorden zijn de kogels die vroeg of laat door het gevaarlijkste wapen op je zullen worden afgevuurd: de mond. Praten kost mensen de kop of hun hart. Zwijgen is meer zijn ding. Tye’s ogen gaan via het spiegelbeeld langs talloze vervlogen dromen, nachtmerries, RIP’s en trotse bekentenissen op zijn huid. Stille getuigen. Tattoos praten nooit, maar vertellen alles.

Of ie niet bang was om er spijt van te krijgen, vroeg die lelijke heks van jeugdreclassering toen hij bijna achttien was en in de tbs-kliniek zat. ‘Hoe ga je in hemelsnaam een baan vinden? Besef je wel wat voor eerste indruk je hiermee maakt?’ klonk het geschokt uit haar streepmond. Haar oordeel keurig verpakt in een vraag, haar ogen vol afgrijzen starend naar de letters ACAB

op zijn linkerhand. Zelf gezet op zijn kamer en trouwens best goed gelukt. ‘Beséf je überhaupt dat je er voor de rest van je leven aan vastzit?!’ Ze sprak met afschuw haar veroordeling uit en liet haar ogen van zijn linkerhand naar het doodshoofd op zijn rechterhand gaan.

‘Ja. Maar ja. Ik kreeg toch al levenslang. Nog voor ik geboren was,’ had hij geantwoord. Maar die domme, hoogopgeleide bitch was te doof en te blind om het te snappen. Dat deden ze nooit.

Showtime

Toen

De temperatuur in de afgesloten loods steeg, net als de verveling bij Tye, die toekeek hoe twee meisjes op elkaar insloegen. Veel te veel gemaai met hun armen, analyseerde hij. Zijn ogen gingen weer terug naar de Amsterdamse patserkerel, Don, die nog altijd druk in gesprek was met zijn gappie. Dat gappie had Tye vaker gezien bij zijn vorige gevechten. Maar Don kende hij niet. Tye hoorde het gappie iets tegen Don zeggen over ‘eindelijk weer terug van vakantie’, waarna een donderende lach van Don klonk. Ah. Vandaar dat hij hem niet eerder had gezien: die patser had dus de afgelopen jaren vastgezet. Tye’s ogen gleden langs de glimmende kale kop naar de rechterhand met daarin het flesje water. Dikke klok. En een lijpe, gouden ring met glinstersteentjes.

Tye keek op toen er een kreet klonk, direct gevolgd door gejuich. Een van de vechtende meisjes dook in elkaar en greep naar haar kaak. Enkele seconden later ging ze ko.

De organisator knikte hem meteen toe en wees naar een beruchte jongen van een jaar of zestien, die Tye vaag kende van de crisisopvang. Tye klemde zijn kiezen op elkaar. Focussen. Hij zoog de benauwde lucht naar binnen en daalde af naar het verborgen stuk in zijn hart waar zijn beste mati woonde. Hij

voelde zijn hartslag stijgen, automatisch spanden zijn kaken zich verder aan.

‘Yo T, ready?’

Tye’s ogen lichtten op na de vraag van de organisator. Hij liep traag naar het midden van de loods en dwong zichzelf om zijn ogen gericht te houden op zijn tegenstander in de andere hoek. De jongen spuugde op de grond en keek dreigend naar Tye. Een duistere grijns tekende zich af op zijn gezicht. Kankerlelijke tattoo had hij tussen zijn wenkbrauwen. En twee getatoeëerde traantjes onder zijn rechteroog, zag Tye toen zijn grijnzende tegenstander recht op hem afliep en op drie meter afstand van hem bleef staan. Een korte kriebel schoot vanuit Tye’s buik omhoog en bleef steken in zijn bonkende keel. Zijn vuisten balden zich tot hij zijn nagels in zijn handpalmen voelde snijden. Geen angst tonen. Never buigen. Voor niemand. Kin omhoog. Schouders recht. Het gebonk werd luider, verspreidde zich in golven, klonk nu ook in zijn oren. Automatisch plugde Tye dieper in op zijn oud zeer. De vroegere pijnen transformeerden in vertrouwde munitie waarmee zijn groeiende angst onder vuur werd genomen. De kogels van razernij misten nooit doel.

Met een uitgestreken gezicht voerde Tye vanbinnen zijn oorlog tot hij iets voelde prikken. Ogen. Zijn hoofd schoot opzij. De Amsterdamse, kale patser sloeg hem gade met een flauwe glimlach op zijn doorleefde gezicht. Tye beet op het puntje van zijn tong en voelde hoe zijn schouders enkele centimeters zakten. De glimlach van de man werd iets breder. Fák. Die man zag het. Zijn angst. Zijn oorlog.

Tye ademde in, rechte zijn schouders weer en keek uitdagend terug. Nooit je ogen neerslaan. Zelfs niet voor een echte gangster. Don knikte hem bemoedigend toe. Tye perste kort zijn lippen op elkaar en probeerde stoer terug te knikken, maar

kwam niet verder dan een schaapachtig lachje. Don gaf hem nog een dikke knipoog voor zijn ogen naar beneden schoten.

Het kleine mannetje dat ongeduldig op Dons heup tikte, keek nors omhoog. ‘Inzet minimaal tweehonderd. Op wie?’

‘Op hem,’ antwoordde Don met luide stem en hij gebaarde richting Tye. ‘Vijf meier.’ Zijn hand ging in zijn broekzak waaruit hij een dikke geldbundel, bijeengehouden door een gouden clip, tevoorschijn haalde. Razendsnel telde hij er tien briefjes uit.

De vijftigjes werden door het kleine handje aangepakt, geroutineerd bevoeld en nageteld. Zwijgend overhandigde de dwerg het aan de jongen die hem assisteerde, overduidelijk zijn zoon, die het ingezette geld opborg in zijn Gucci-heuptas.

‘Ja mensen, het gaat weer beginnen!’ kondigde junior enkele seconden later aan. Uit zijn tasje haalde hij een klein wapen dat hij snel doorlaadde. Zijn aankondiging herhalend dribbelde hij naar het midden van de loods en ging tussen Tye en zijn tegenstander staan, die elkaar dreigend aanstaarden. De ruim twintig mannelijke bezoekers van wie enkele met een vrouwelijke gadget aan hun zijde, schuifelden richting de denkbeeldige boksring.

‘Klaarrrr voor de starrrrt...’ schreeuwde junior stralend en hij wachtte tot een sluier van stille spanning neerdaalde over de groep mannen en vrouwen, van wie hun kleren, brilmonteren, parfums, sigaren en sieraden de status vertelden. ‘AF!’ gilte junior en hij haalde de trekker over. De kogel sloeg in het plafond nog voor het geluid van de luide knal was te horen. Het gebrul van het publiek barstte los en junior rende weg.

De twee jongens stortten zich op elkaar, waarbij Tyrelle zijn laatste beetje angst wegsloeg met zijn vuist. De zanderige, betonnen vloer zoog als een spons de bloeddruuppels uit de neus

van zijn vijand op. Hij probeerde zich wankelend te herpakken, maar Tye rook en zag bloed en voedde als een roofdier zijn zelfvertrouwen met de voelbare angst en onzekerheid van zijn prooi. Nú! Direct en weer en nog een keer. Adrenaline denderde als een sneltrein door zijn lichaam en zijn brein registreerde dat hij lééfde. Na nog drie vuistslagen te hebben geïncasseerd probeerde zijn oudere tegenstander zich op hem te storten, maar de trap die Tye daarop uitdeelde was te hard. Met een luide pijnkreet zonk de jongen in slow motion als een slappe lappenpop ineens. Hij bleef kermend op de grond liggen, met zijn hand op zijn ijsbeentje. De scherpe steken in Tyrelle's voet gilden hem toe te stoppen, maar hij weigerde het te horen. Hij drukte de muteknop in zijn hoofd in en wég waren de steken.

‘Doorpakken nu!’ ‘Trap hem!’ ‘Maak ’m af!’ hoorde Tye vanuit het publiek schreeuwen.

Bij het zien van het bebloede gezicht slikte Tye kort de Whopper met kaas terug die vanuit zijn maag omhoogkwam en hij stortte zich opnieuw op de jongen. Nauwelijks zichtbaar schudde de jongen zijn hoofd waarin een paar doodsbanne ogen hem smekend aankeken.

‘Sorry bro, maar moet. Ik zal niet te hard doen, oké?’ fluisterde Tye.

Het kraakte, hoewel hij echt niet zo hard had willen slaan. Hijgend rolde hij van de jongen af. Terwijl hij daar zat, op de koude, zanderige grond naast het jongenslichaam, keek Tye naar de grote mensen die met rood aangelopen koppen in een slordige kring om hen heen stonden. Uit de monden klonk gebrul, ze moedigden aan tot meer. Meer bloed. Meer geweld. Meer vermaak. Meer geld.

Tye krabbelde overeind en draaide zich van zijn tegenstander af die langzaam bijkwam. Hij strompelde naar de twee mannen

van de organisatie. Met elke stap nam de euforie die hij even had gevoeld alweer af. Hij keek de twee organisatoren vragend aan.

Die ene, die hem toen bij Centraal Station had aangesproken, trok een zuinig mondje. 'Ja, wat denk je zelf?! Weer te snel, maar goed, 't is niet anders.' Achtelooos propte hij een geldbiljet in Tye's uitgestoken hand. Tye keek hem kort aan en draaide zich toen naar zijn juichende team. Hij bukte zich om het vieze biljet in zijn sneaker te stoppen en hinkte in de richting van zijn team. Zijn linkervoet bleef haken achter een achtelooos neergezette, knullige EHBO-doos, waardoor hij struikelde en als een kleuter op handen en knieën belandde. Zijn schaamte werd weggevaagd door het alarmerende geschreeuw dat losbarstte. Hij keek op, maar was te laat. Met een luide brul stortte zijn tegenstander zich op hem. Verdwaasd probeerde Tye overeind te komen, maar knietjes en vuistslagen ontnamen hem de adem. Hij lag daar op zijn buik en voelde iets zwaars op zijn rug landen, waarna twee handen zijn hoofd vastgrepen. Voor het besef kon indalen dat hij zou sterven, werd zijn hoofd voor de tweede keer op het beton geslagen en schakelden het licht en geluid uit. Zomaar ineens was hij terug in het pierenbadje. Hij was een jaar of acht toen hij dat nieuwe spel uitvond. In het pierenbadje op het speelpleintje in zijn oude kinderbuurt hield hij zijn gezicht net zolang onder water tot de angst en benauwdheid wegebden en het lekker licht in zijn hoofd werd.

'Haal hem weg, hij maakt hem af!' klonk het gedempt in de verte. 'Godverdomme, grijp in!' Twee sterke armen trokken hem ruw omhoog en tilden zijn slappe lichaam op. Geschreeuw en gegil. Flitsen van rode koppen en geschrokken gezichten. Maar het was oké, voelde Tye, en hij sloot zijn ogen weer, terwijl de patser hem wegdroeg.

Bezorgdheid, stelde Tye verbaasd vast toen hij zijn ogen weer opende en in de lichtbruine ogen tegenover hem keek. Vaag zag hij hoe Don overeind schoot en zich omdraaide naar de krijsende organisator die hem plús zijn moeder de tyfus toewenste, omdat Don zich niet had te bemoeien met de gevechten. De ruzie werd serieuzer toen Don driftig herhaalde zijn winst te willen die de organisator weigerde uit te betalen. Tussen het geschreeuw van de twee mannen door trok de andere organisator Tye's aandacht. Met een strakke coke-kop naderde hij Don van achter.

'Don! Achter je!' riep Tye zo hard hij kon en hij kwam wankelelend overeind. Nog meer gegil, geschreeuw, gevloek. De slimme mensen – die met brave kapsels en nette pakken – waren de loods al uit gerend.

Woest keek Don neer op de man die hij na Tye's waarschuwing met een indrukwekkend snelle rechtse had neergeslagen. Don graaide achter zijn broekrand, laadde het wapen door, richtte op het gezicht van de man en haalde twee keer de trekker over.

Met een ruk keek hij opzij om te zien wie het lef had gehad om aan zijn arm te trekken. Zijn schoten hadden het doel op de grond gemist. Dons ijskoude ogen gingen van de smekende man naar de bebloede Tye die nog steeds Dons onderarm beethield en hem met paniekerige ogen aankeek. Even aarzelde Don, maar toen stopte hij zijn wapen achter zijn broekrand, pakte Tyrelle's hand en sleurde hem de loods uit. In de koele buitenlucht trok hij Tye mee richting een zwarte Mercedes.

'Dit is toch geen organisatie?! Pannenkoeken zijn het! Amateurs! Góðverdomme zeg, doodzonde dat ze de boel zo vernieuwen. Bedoel, jullie zijn toch goddomme geen vechthonden?!' tierde Don terwijl ze met hoge snelheid van het industrieterrein wegrede.

Tye probeerde te slikken, maar zijn keel was droog en zat dichtgepropt met bonkende angst. Zijn trillende, gehavende handen duwde hij onder zijn dijen en hij staaarde door het aurtoraam naar buiten. Weg. Hij wilde weg. Voor altijd. Weer. Net als toen.

Knuffels zijn voor zwakkelingen

Vroeger

Verhuizen. Alle spulletjes inpakken en de schulden, woede en het verdriet gewoon bij het grofvuil achterlaten. En dan, ja, dán zou het echt leuk worden en goedkomen. Alles.

Het waren mama's dromen die Tye hoorde, al zolang als hij het zich kon herinneren. Tye geloofde ze. Haar en haar dromen. Al kwamen er steeds meer scheurtjes in zijn geloof. Zonet was ware liefde nummer vijftig vertrokken, ondanks mama, die huilend aan zijn been hing. Tye stond voor haar slaapkamerdeur en hoorde haar op smekende toon met haar gevluchte ware liefde bellen. Huilerig herhaalde ze dat de politie allang weer weg was.

Tye keek naar de voetafdrukken in de gang. Ze hadden niet eens hun schoenen uitgedaan toen ze een halfuurtje geleden hun huis waren binnengestamppt. Mama had er niets van gezegd. Ze was te druk met kwaad zijn op de onderbuurvrouw die 112 had gebeld, waardoor die vier agenten waren gekomen.

Hij en Kimmetje zaten stilletjes op het dunne kled dat de smoezeligheid van de bank moest bedekken.

De vrouwelijke agent hurkte voor hen neer. 'Dat was een schrik voor jullie hè, dat mama een beetje bloed had. Maar komt helemaal goed met mama, hoor. Die meneer die dat deed, is dat de vriend van mama?'

Met het peuterhandje van Kimmetje op zijn been keek Tye met een mengeling van angst en wantrouwen in een paar vriendelijke, groene ogen. Tye aarzelde en schudde toen kort zijn hoofd.

‘Niet? Hij was niet eerder stout tegen jullie moeder? Of tegen jullie?’

Tye schokschouderde en pakte Kimmetjes plakkerige handje vast.

‘Zo’n slimme jongen, dan weet je dat toch wel?’ drong de agente aan en ze boog zich naar hem toe om hem doordringend aan te kijken.

‘We gaan verhuizen,’ zei Tye zachtjes na een korte stilte. ‘Heel ver weg. Mama en Kimmetje en ik.’

‘Dat zei je moeder ons ook net, ja. Maar ik weet ook dat je moeder dat al langer zegt, maar dat dat... nou, niet echt wil lukken. Wat vind jij daarvan, om te verhuizen?’

‘Leuk. En Kimmetje vindt het ook leuk. En we gaan echt, hoor.’

De agente kwam overeind. In de stille, kleine woonkamer klonken onverstaanbare stemmen uit haar mobilfoon. Vanuit mama’s slaapkamer hoorde Tye de agenten vragen stellen die mama op sussende toon beantwoordde. Dat deed ze altijd als ze loog. Of dan ging ze juist heel hard schreeuwen. Het hing er een beetje van af met wie ze praatte.

Tye keek de agente nogmaals aan en sloeg zijn ogen meteen weer neer. Hij haatte deze blik. Alsof hij en Kimmetje zielig waren. Alsof mama slecht was.

‘De wijkagent komt later langs. Henk heet hij, die kennen jullie, toch? Henk komt samen met iemand die kinderen en ouders helpt als het thuis even niet lekker loopt.’ Toen er van hen geen reactie kwam, bleef ze even staan en hurkte weer voor

hen neer. ‘Hebben jullie een knuffel? Zal ik die voor jullie pakken uit de slaa—’

‘Knuffels zijn voor zwakkelingen. Dat zegt mama,’ onderbrak Tye haar op bitse toon en hij trok zijn zusje op schoot. ‘En we gaan wél verhuizen, hè Kimmetje?’ fluisterde hij op wanhopige toon, terwijl hij zijn zusje tegen zich aan drukte.

Thuis op straat

Toen

Terwijl de Mercedes over de weg zoefde, staarde Tye nog steeds met een strakke blik naar buiten en probeerde hij zijn bibberende benen stil te houden. Naast hem tierde Don door over de waardeloze organisatie van de bare-knucklegevechten, maar Tye luisterde niet. Liever had hij zijn woorden wel gehoord, maar het was al te laat en zijn hoofd was al te ver teruggereisd.

Ze verhuisden niet. Tye ging wel, maar nooit ver genoeg om het allemaal echt achter zich te kunnen laten. Kimmetje. De gedachte aan haar maakte dat hij haar bijna kon ruiken. Haar zoete babylucht vanaf de eerste keer dat hij, zelf net kleuter af, haar vast mocht houden nadat mama hem vanuit bed met stralende ogen aankeek en het kleine hoopje voorzichtig aanreikte. 'Jij bent nu de grootste,' zei mama. 'De man in huis. Ga je goed voor je zusje zorgen?' Hij gloeide van trots en knikte plechtig. Tye kuste de donshaartjes van zijn zusje en fluisterde in haar oortje dat hij voor haar ging zorgen en haar zou beschermen. Tegen alles en iedereen. Voor altijd. Uiteindelijk wilde Kimmetje altijd het liefst bij hem zijn wanneer ze blij, verdrietig of ziek was. Niet bij mama en jaren later zelfs niet bij hun favoriete oom Michiel. Het was niet Tye's vader, maar oom Michiel die hem uiteindelijk alles had geleerd. Echte mannendingen.

‘Hey, ouwe kampioen! Hoor je me? Gaat het wel, jongen?’ klonk het bezorgd naast hem.

Een warme hand klopte op zijn bibberende been. Verdwaasd keek Tye opzij en landde zachtjes in de realiteit van nu.

‘Hier, neem een slokkie, kleine vriend,’ zei Don en hij bood hem een nieuw flesje water aan dat hij uit het vak van zijn portier had gevist.

Met trillende handen maakte Tye het flesje open en bracht het naar zijn mond. Beschaamd boog hij zijn hoofd toen zijn tanden tegen de plastic rand klapperden.

‘Heb je de bibbers? Geeft niet, jongen. Ik ben ook geschrokken, hoor. Moet je iets anders? Lust je wat eten? Of hier, neem een droppie. Rustig maar, alles komt goed. Ik ben nu toch bij je?’

Na die laatste woorden voelde Tye zijn ogen prikken. Toen Don bij een kruising naar links keek, veegde hij de tranen snel weg. Met zijn hand bevoelde hij de bulten op zijn hoofd. Kantergroot ei op zijn voorhoofd. Hij drukte hard op het ei. De steek in zijn hoofd liet zijn ogen samenknijpen. Het hielp. Pijn was de beste afleiding van pijn. Als door een wesp gestoken schoot zijn hand naar zijn besmeurde sneaker, waar zijn vingers zich in de stinkende sok wurmden. Opgelucht leunde hij naar achter in de zachtleren, verwarmde passagiersstoel nadat hij de twee biljetten van vijftig had gevoeld onder zijn voet.

‘Waar woon je? Dan zet ik je wel effe af,’ bood Don aan.

‘Als u me bij de station kan afzetten, is het goed,’ antwoordde Tye op zakelijke toon.

‘Ja, maar welke dan? Waar moet je heen?’

Tye haalde wrevelig zijn schouders op als antwoord.

Don keek even opzij. ‘Wacht er niet iemand op je?’

‘Hoezo?’ klonk het wantrouwend uit Tye’s mond.

‘Gewoon. Je ouders, of zo?’

‘Er wacht niemand op me.’

‘Nooit niet...?’

Tyrelle zweeg even voor hij antwoordde: ‘Nee. Er zit niemand op mij te wachten. Nooit niet.’

‘Op mij ook niet toen ik klein was,’ riep Don fel uit. ‘Maar weet je, jongen, de péstpleuris voor ze. Trouwens, hoe heet je?’

‘Tyrelle. Maar u mag wel Tye zeggen.’

‘Ik ben Don, maar dat had je vast al opgepikt toen je ons afluisterde,’ grinnikte Don. ‘En hoe oud ben je dan?’

‘Oud genoeg om te weten dat u nu een beetje op een smeris lijkt. Met alle respect.’ Tye draaide zijn hoofd naar Don toe en keek hem uitdagend aan.

Don grinnikte zachtjes. ‘Ik vraag het niet om me te bemoeien met je zaken, kleine vriend. Ik heb alleen geen trek in gezeik.’

‘Bijna vijftien,’ zei Tye onwillig.

‘En je heb geen huis? Leef je op straat?’

‘Dat is mijn huis. Of thuis.’

Don keek uitdrukkingloos naar de rustige rijweg. Na enkele minuten stilte zette hij het geluid van de autoradio iets harder. Zachte tonen vulden de ruimte. Paul Simon. ‘50 Ways to Leave Your Lover’, las Tye op het display. Ouwemensenmuziek. Eigenlijk best fijne. Tye zuchtte en ging zijn opties af. Crisisdienst sowieso niet. Grote kans dat ze hem op de telex hadden gezet toen hij twee weken geleden weer was weggelopen, nadat jeugdzorg hem voor de zésde keer in een paar maanden tijd wilde overplaatsen naar een nieuwe crisisopvang. Het gezin van het crisisadres waar hij twee maanden geleden was gedumpt, waren dezelfde mensen die hem op zijn dertiende de allereerste keer hadden opgevangen. Toen hij vorige maand weer voor een nachtje bij dat gezin moest blijven, waren ze net zo lief en

aardig geweest als twee jaar geleden. Die dochter had haar knuffel in zijn rugtas gestopt, zag hij toen hij een dag later bij de woongroep was aangekomen en zijn tas openritste. Besluiteloos had hij het zachte beertje in zijn handen gehouden. Het was makkelijker als crisisopvangmensen deden zoals hij inmiddels gewend was. Gewoon afstandelijk of beleefd lief. Hij stopte het beertje terug in zijn tas om het te bewaren voor Kimmetje.

Een kutwoongroep was het geweest. En die fiti in zijn tweede week was niet eens zijn schuld, maar ze zeiden dat ze gingen bel-len voor een nieuwe plek omdat hij weggestuurd werd. Nadat hij op zijn kamer – die nooit voelde als zijn eigen kamer – zijn tassen had ingepakt, was hij naar beneden gegaan. Via de achterdeur was hij de tuin in gelopen en had de grootste tuinkabouter door het raam gegooid. Daarna liep hij rustig weg. Terug, naar huis. Terug, op straat.

De Mercedes naderde de Spaarndammerbuurt in Amsterdam West, zag Tye, en hij ging zijn slaapopties verder af. Het Centraal Station. Met een beetje geluk was er een leeg treinstel. Of misschien toch in de kelderbox van die chick uit Noord die –

‘Hoor dan,’ onderbrak Don zijn gedachtestroom, ‘je mag best een nachtje tukken in mijn logeerkamer, maar dan moet ik echt wat meer weten, Tye, want ik heb geen trek in dat ik ineens allemaal blauwen aan mijn deur krijg, omdat ik een kind heb ontvoerd. Is dat wat? Dat je me strakkies iets meer vertelt en in ruil heb jij een goeie slaapplek vannacht?’ Dons woorden klonken luchtig. ‘Als je wil, hoor. Maar dan moet je onvoorwaardelijk naar me luisteren. Geen gelul. Geen geouwehoer. Geen vragen, gewoon luisteren. En antwoorden als ik wat vraag.’

Tyrelle knikte beleefd. Zijn lege ogen starden naar de don-

kere weg van de A10. Hij wist hoe makkelijk toezeggingen werden uitgesproken. Hij deed zelf niet anders. Maar ja, voor vannacht was zijn slaapplek gefixt.

In het donker komen ze

Toen

Na een hete douche trok Tye de schone boxersshort en het veel te grote, grijze joggingpak aan dat Don keurig opgevouwen op de wasmand voor hem had klaargelegd. Hij ging op de punt van de enorme witleren hoekbank zitten en verbeet de pijn in zijn bonkende olifantsvoet.

Een paar minuten later hurkte Don voor hem neer. Glimlachend legde hij het washandje gevuld met ijsblokjes voorzichtig op de voet van Tyrelle. 'Strakkies een kussen onder je enkel en dan goed hooghouden. Drink.' Hij wees ondertussen naar een glas jus d'orange.

Tyrelle nam een klein slokje en trok een vies gezicht. 'Gatverdamme. Zuur. Lust ik niet.'

'Opdrinken. Je bent nog in de groei,' zei Don op een toon die geen tegenspraak duldde. Hij verlegde het ijs op zijn gezwollen voet. 'Je durfde me amper aan te kijken,' vervolgde Don grinnikend zonder zijn bezorgde ogen van Tyrelle's voet af te wenden. 'Maar ik zag het. Ik zag het meteen zodra ik dat koppie van je zag.'

Vragend keek Tyrelle hem aan.

'Ja, die ouwe Don ziet alles. Ik zie het in die ooggies van je,' lachte Don en hij wees met zijn middel- en wijsvinger naar Tye's

ogen. 'Jij bent een killer. Een echte. Net als mij.' Hij lachte weer en stond toen op. 'Zo. Ik maak nog een bekertje warme melk voor je.'

'Heb u Red Bull?' vroeg Tye.

Zwijgend liep Don naar de open keuken. Even later nam Tyrelle met tegenzin kleine slokjes van de warme melk terwijl ze naar een Nederlandse politieserie keken. 'Ze kennen net zo goed meteen dat café in gaan, dan hebben ze het sneller opgelost. Domme mongolen,' riep Don uit.

Tyrelle knikte zonder het te snappen en liet zijn ogen langs de muziekinstallatie, de gouden kandelaars en de schitterende beeldjes in de glazen vitrinekast met de chique verlichting gaan. Die kast leek op die vitrines van de Bijenkorf. Fakking goed beveiligd, trouwens. Maar hier, bij die man Don, dus niet...

'k Zou het niet proberen,' merkte een onderuitgezakte Don rustig op terwijl zijn blik op het gigantische tv-scherf aan de muur gericht bleef. Tye's hoofd schoot naar Don. Een bewonderend glimlachje verscheen op zijn gezicht. Don draaide zijn hoofd naar hem toe. Ook hij glimlachte, maar Dons blik veranderde. Hij keek Tye koud en dreigend aan. Tye's adem stakte even voor hij Don licht toeknikte.

Nadat de chercheurs in een café waren geweest en de barman de zaak had opgelost, verscheen de aftiteling in beeld. Don pakte de afstandsbediening en drukte steeds harder op de knopjes. 'Godverdomme, kloteding doet het nooit,' mopperde hij. Driftig stond hij op, ging voor het scherm staan en richtte de afstandsbediening met beide handen als een vuurwapen op de televisie. 'Vuil pleurisding!' schreeuwde Don plotseling. 'Ik wil verdomme dat bos in beeld! Met die waterval!'

'U moet eerst die en dan die indrukken.' Tye stond moeizaam op van de bank en liep naar Don toe. 'Kijk, hier, dan

zit u in de menu.’ Hij drukte op een paar knoppen van de afstandsbediening. Enkele seconden later werd de woonkamer verlicht door de groene jungle op het beeldscherm. Het geluid van fluitende vogeltjes, een waterval en in de verte wat krijsende apen schalde door het penthouse.

‘Jezus, wat een kolereherrie, hè, die rotapen. Zet zachter. Zo ja. Hier word ik nou helemaal rustig van,’ verzuchtte Don en hij liet zich weer neerzakken op de enorme bank. Na een Marlboro te hebben opgestoken, keek hij nog eens goed naar de jongen die weer naast hem op de bank was gaan zitten. ‘Maar Tye, vertel eens: wie zorgt dan voor je? En moet je morgen niet naar school?’

‘Hoezo?’ reageerde Tye op felle toon en hij schoot een stukje overeind. ‘Ik mocht toch gewoon een nachtje logeren? Ik maak geen troep. En ik zal echt niks kapotmaken of stelen en ik be- loof dat ik morgenochtend vroeg weg –’

‘Daar gaat het me niet om,’ onderbrak Don hem en hij maakte met zijn hand een sussend gebaar. ‘Vriend, ik kan groot gelazer krijgen als ik zomaar een kind in huis heb.’

‘Dat gebeurt niet,’ verzekerde Tye hem en hij keek Don recht aan. Tye balde zijn vuisten. Moest ie straks alsnog op het station slapen? En hoe kwam hij daar met zijn fok op dikke voet? ‘Ik ga weg als het nog donker is,’ beloofde hij haastig. ‘En ik ben zo vaak weggelopen, dus ze zoeken mij niet, hoor. Niet echt, zeg maar. Dat doen ze alleen de eerste keer. Of als je kind bent of een meisje en ze denken dat je met een loverboy bent,’ ratelde Tye steeds sneller, toen Don stil bleef.

Langzaam zakten Tye’s schouders naar beneden. ‘Weet u, ik ga wel. Ik snap het,’ klonk het gelaten. ‘Dank u wel voor alles en dat ik mocht douchen.’ Tye maakte aanstalten om overeind te komen en probeerde weer de pijn in zijn voet te verbijten.

‘Hoho. Rustig.’ Don wreef met zijn hand over zijn kale kop. ‘Luister. Ik geef jou een stukkie vertrouwen door je mee te nemen naar mijn huis. Dan mag jij mij ook een stukkie teruggeven. Da’s eerlijk, toch?’

Tye pulkte aan de wondjes op zijn handen en zakte verongelijkt onderuit op de bank. ‘Maar het is ook vertrouwen als u mij vertrouwt dat ik zeg dat er geen problemen komen,’ mompelde Tye en hij slaakte een demonstratieve zucht. ‘Maar oké. Stel dat politie komt, wat dus niet gebeurt, maar stél, nou, dan verstop ik me toch gewoon? Ik ga u niet snitchen. Ik ben geen bitch.’

Don grinnikte weer. ‘Ouwe manipulator dat je bent. Nou, kom op, vertel.’

Tye keek zwijgend naar de man op de bank. Hij zag hem. Of in ieder geval leek het zo.

‘Ik heb OTS. Een man, Auke van jeugdzorg, was mijn case-manager en mijn eerste voogd van toen ik net weg was van thuis bij mijn moeder. Maar Auke was overspannen, dus toen kwam Ahmed. Die ging weg en toen kreeg ik Floor. Maar zij was voor eventjes. Daarna kwam Jantine. Maar volgens mij is die ook al weg,’ somde Tye verveeld op. ‘Ze zetten me steeds ergens anders. En laatste keer dat ik jeugdzorg sprak was toen ik dus naar die kankerwoongroep moest en –’

‘Hé! Geen gescheld met K! Héle erge ziekte is dat,’ viel Don op strenge toon uit.

Tye keek hem niet-begrijpend aan. ‘O. Sorry. Nou ja, daar moest ik dus weg paar weken geleden, maar ik had niks gedaan. Die jongen zat zelf uit te lokken en zeggen dat ik pussy ben en toen ik hem sloeg was ik weer fout en werd ik weggestuurd. Die Jantine zag ik twee keer. Ongeveer vijf maanden geleden. Zoiets.’

Met grote ogen keek Don hem aan. ‘Maar moet je niet naar school? En waar is je moeder?’

‘Ik zit op Altra. Dat is een school waar je naartoe moet als ze vinden dat je slecht bent of lijp. Maar ik ga niet meer. Je leert er toch niks. Ik woonde vroeger bij mijn moeder en zusje. Mijn vader zie ik nooit. Nou, en toen ik twaalf ongeveer was, toen ging ik weg. Zo. Nu heb ik alles verteld,’ sloot Tye zakelijk af. Er viel een stilte.

‘Dat is me nogal wat,’ zei Don toen. ‘Lijkt mij wel, toen ik jouw leeftijd had. Maarre... een vraagje nog. “Weg”?’

‘Gewoon.’ Tye haalde zijn schouders op. Don bleef hem strak aankijken, wachtend op een antwoord. Tye schoof geïrriteerd heen en weer. ‘Ik heb alles eerlijk gezegd, toch? Dus klaar nu,’ klonk het bozig. Kankerlastige kill met zijn gevraag, die Don. Tye reikte naar de melk en dronk die gore shit achter elkaar op. Als dit gezeik door zou gaan, nou, dan...

‘Kom, slapen, vriend,’ besloot Don. ‘Dat zal je goed doen. We babbelen nog wel.’

Don stond op en gebaarde met zijn hoofd dat Tye hem moest volgen. Bijna aan het eind van de grote gang stond een bankje. Daar recht tegenover hing een gigantische spiegel met lelijke krullen die Tye aan de kermis deed denken. Don stond stil bij een deur en deed deze van het slot. Eenmaal binnen liep hij naar het kleine nachtkastje dat naast het eenpersoonsbed stond. Hij knipte het lampje op het kastje aan en wees naar het strak opgemaakte bed dat tegen de rechtermuur stond. Aarzelend bleef Tyrelle in de deuropening staan.

‘Ik slaap wel op de bank,’ besloot hij op luchtige toon. ‘Als u een deken heb? Maar geeft niet als u niet heb, dan slaap –’

‘Nee, je slaapt gewoon in een bed,’ onderbrak Don hem. ‘Dat hoort zo. Morgen staan we halfnacht op. Dat doe ik elke dag,

behalve zondag of als ik tot heel laat heb gewerkt. Morgen gaan we kijken wat we kennen regelen. Eerst ontbijten en wat kleren voor je halen. Komt goed.’ Don wenkte hem.

Wantrouwend nam hij Don op. Tye stapte behoedzaam naar binnen en verstijfde toen Don op hem afkwam en zich naar hem toe boog. Zijn grote handen pakten Tye’s hoofd voorzichtig vast. De geur van dure parfum sijpelde Tye’s neus in toen hij nog dichterbij kwam. Tye voelde zijn hartslag stijgen en zijn huid begon te prikken. Hij balde zijn vuisten. Die Don kon dan wel een echte gangster zijn, maar als die kankerlijer dacht dat hij smerige pedoshit met hem kon uithalen... Terwijl Tye’s rechterhand heimelijk in zijn mouw verdween, berekende hij de route. Vier stappen naar de voordeur. Toen ze zonet de lift waren uit gestapt, had hij achter in de hal het trappenhuis gezien.

‘Hé,’ zei Don en hij verstevigde de greep om zijn hoofd. Hij dwong Tye om hem aan te kijken. ‘Rustig,’ sprak hij Tye toe. ‘t Is goed, kleine vriend, oké? Rustig,’ herhaalde hij met een warme stem en hij keek hem doordringend aan. Dons ogen gingen weer naar de verwondingen op Tye’s hoofd. Zachtjes bevoelde hij de builen en bestudeerde het zwarte ei op zijn voorhoofd. ‘Dank je wel nog,’ hoorde Tye. ‘Je bent een taaie. Echt, komt allemaal goed, hoor. Dat kwam het bij mij ook. Lekker slaapies doen, jongen. Welterusten,’ zei hij en hij drukte vluchtig een kus naast het ei op Tye’s voorhoofd. Don slofte naar de slaapkamerdeur en trok deze achter zich dicht.

‘Ja. Welterusten ook,’ antwoordde Tye beduusd.

Met een zachte klik werd de slaapkamerdeur aan de andere kant op slot gedraaid.

‘Slapen doen we ’s nachts, behalve mensen zoals jij en ik,’ hoorde hij Don vanaf de gang zeggen. ‘Ik heb geen trek om je

op te moeten laten sporen als jij met mijn beeldjes pleite bent. Ik ben natuurlijk niet gekke Gerrit.'

Tye grijsde.

'En als er wat is vannacht, dan roep je me maar. Ik slaap licht. Net als jij,' klonk het nog.

'Bedankt. Voor alles,' zei Tye tegen de dichte deur. Uit zijn rechtermouw viste hij de metalen nagelvijl die hij uit de badkamer had meegenomen na het douchen en zachtjes ritste hij het grote vest open. Voorzichtig opende hij de witte kast waarin tot zijn opluchting handdoeken lagen. Hij reikte naar de bovenste plank en pakte er een. Geluidloos liep hij naar het raam, schoof het zware, donkergrijze gordijn en de spierwitte vitrage opzij en zag een gigantisch dakterras. Met zijn neus tegen het koude raam gedrukt zag hij rechts, helemaal aan het eind tegen de muur, een uitschuifbare vluchtladder. Gerustgesteld sloot hij de gordijnen en stapte in bed. Nadat hij de nagelvijl onder zijn kussen had gelegd, trok hij het krakende dekbed omhoog en drukte zijn gezicht in het donkerblauwe dekbedovertrek. Rook lekker. Schoon. Sowieso beter dan die harde rotlakens waar op de rand met zwarte of blauwe inkt de naam van de instelling was af te lezen. Liggend op zijn rug oefende hij door zijn hand snel onder het hoofdkussen te laten gaan en de vijl te pakken. Twee seconden, klokte hij na een paar keer, en hij haalde opgelucht adem. Onrustig woelde hij onder de dikke deken en blikte afwisselend van het plafond naar de slaapkamerdeur en weer terug. Hij haatte de stilte waarin hij zichzelf ontmoette. Ergens in de verte hoorde hij gelukkig wel de televisie. Dat deed zij, lang geleden, ook altijd. Net zolang tot ze ervoor in slaap viel en hij haar 's morgens samen met Kimmetje met kusjes wekte.

Zijn ogen gingen naar het witte, steigerende paard op het nachtkastje. De in het wit met goud geklede ruiter hield zijn

linkerarm gestrekt, hoog in de lucht. In zijn hand had hij een lampje vast dat een zacht schijnsel verspreidde. Tye hield van de duisternis waarin hij thuis was, maar niet van het donker waar hij niets meer was dan een weerloze prooi. Een beetje wakker blijven was het beste, besloot hij. Terwijl hij naar het witte plafond staarde, speelde zich in zijn hoofd zijn best verborgen droomfilm af. Hij woonde in een villa, had altijd geld en iedereen mocht hem. Kimmetje zou voor altijd naar baby ruiken en blij rondrennen op haar eigen roze etage in hun villa. Langzaam voelde Tye zijn lichaam zwaar en tegelijk lichter worden en zijn verkrampte kaken ontspanden een beetje. In zijn dikke villa zou een gezellige keuken zijn, net als hier bij Don, en ook met zo'n lijp grote Amerikaanse koelkast die altijd gevuld was. Natuurlijk zou Kimmetje elke dag een van haar favoriete prinsessenjurken aan mogen. Tientallen roze glitterjurkjes zou hij voor haar kopen. Of nee, 365. Voor elke dag een, want ze bleef toch voor altijd acht jaar.

'Nee! Niet doen!' riep hij paniekerig in het donker. Met een ruk zat hij overeind in het bed. 'Niet het licht uit!'

'Sorry, kleine vriend,' klonk het geschrokken. Een klik en het werd iets lichter. Don had de ruiters met zijn lampje weer aangedaan. 'Zo beter? Rustig maar, niks aan de hand.'

Tye keek met verwilderde ogen naar Don, die hem met dezelfde blik aankeek als eerder op de avond. 'Ik moet weg,' zei Tye slaapdrongen, terwijl hij het dekbed van zich af trapte.

Sussend duwde Don hem terug tot hij weer lag en dekte hem voorzichtig toe. 'Nee zeg, ben je besodemieterd? Je bent toch mijn gast? Ik blijf hier zitten tot je weer slaapt. Kijk, daar ga ik zitten: bij je voeteneind. Niemand gaat jou wat doen. Niet zolang ik er ben. En ik ben er nu toch?'

‘Echt?’ vroeg Tye, terwijl zijn ogen alweer wegdraaiden van de slaap.

‘Echt. Je heb mijn woord.’

Het was voor het eerst in jaren dat hij goed sliep. En zelfs niet in bed geplast, zag Tye tot zijn opluchting ’s morgens, toen hij de handdoek bevoelde die hij stiekem op het matras had gelegd.